भूमौ निधाय ऊर्ध्वमवलोकते। तावत्तेन काकवर्तकौ दृष्टौ। ततस्तेन खेटितः काकः पलायितः। वर्तकश्च मन्दगतिः प्राप्तो व्यापादितः। अतो ऽहं ब्रवीमि। न स्थातव्यं न गन्तव्यमित्यादि।

XX. (III. 6.)

DER WAGNER UND SEINE FRAU.

अस्ति यौवनश्रीनगरे मन्दमतिर्नाम रथकारः। स च स्वभार्यां बन्धकीं जानात्येव। किंतु जारेण सममेकस्थाने न हि स्वचक्षुषा पश्यति। ततो ऽसौ रथकारो ऽहमन्यग्रामं गच्छामीत्युक्त्वा चलितः सन्किंयद्दूरं गत्वा पुनरागत्य स्वगृहे खट्वातले पतित्वा निभृतं स्थितः। अथ मम भर्ता ग्रामान्तरं गत इत्युपजातविश्वासया तया स जारः संध्याकाल एवाहूतः। पश्चात्तेन समं तस्यां खट्वायां सा निर्भरं क्रीडन्ती खट्वातलस्थितेन सह भूता किंचिदङ्गस्पर्शात्स्वामिनं विज्ञाय विषण्णाभवत् ततो जारेणोक्तं। किमिति त्वं मया सहाद्य निर्भरं न रमसे। विस्मितेव प्रतिभासि। तयोक्तं। यो ऽसौ प्राणेश्वरः। सो ऽद्य ग्रामान्तरं गतः। तेन विना सकलजनपूर्णो ऽप्ययं ग्रामो ऽरण्यवद्मां प्रतिभाति। किं भावि तत्र परस्थाने। किं खादितवान् कथं वा प्रसुप्त इत्यस्मद्धृदयं विदीर्यते। जारेणोक्तं। किमेवंविधः स्नेहभूमिः स ते रथकारः। यः कलहकारी बन्धकीति ब्रूते। ततस्तयोक्तं। शृणु रे वर्वर। किं ब्रवीषि।

> परुषाण्यपि चोक्ता या दृष्टा वा क्रोधचक्षुषा।
> सुप्रसन्नमुखी भर्तुः सा नारी धर्मभागिनी॥ १॥

अपरं च।

> नगरस्थो वनस्थो वा पापो वा यदिवा शुचिः।
> यासां स्त्रीणां प्रियो भर्ता तासां लोका महोदयाः॥ २॥